Bir devrimcinin ardından neler söylenir? Ya da ne söylenmelidir? Hele de bu devrimci sizin 40 yıllık yoldaşınızsa, hele de son 6 yılı hemen her gün görüşerek, birlikte gülerek, birlikte ağlayarak, tartışarak, gezerek geçirmişseniz. Hele de sığ düşüncelerden, ideoloji bildiğin, aslında saplantıdan farklı olmayan dar kalıpçı yaklaşımlardan dolayı, aynı şehirde yaşayıp tam 22 yıl hiç birbirinizi görmemişseniz. Nasıl yazarsınız?

Devrimci düşüncelerinin, insanlığın kurtuluş ütopyasının peşinden gitmekten başka bir şey yapmamış, ömrünün gençlik yıllarını zindanlarda geçirmiş, yoldaşlarına olan inancı ve düşüncelerine olan bağlılığından dolayı işkencelerde ser verip sır vermemiş, tek amacı dışardaki yoldaşlarına bir an önce kavuşup mücadeleye kaldığı yerden devam etmek olan bir yoldaşın ardında ne söylenebilir? Bunları çok uzun süre düşündük, hala da düşünüyoruz.

Önümüzdeki günlerde belki bu sorulara cevap olacak bir yazıyı bizler de kaleme alacağız. Ancak İbrahim yoldaşımızın ölüm yıl dönümünde bizim de bir sözümüz olmalı diyerek bu kısa yazıyı kaleme aldık.

İbrahim Yalçın; ömrünün toplam 9 yılını 12 Eylül zindanlarında geçirdi. 29 sene Paris'te sürgünde yaşadı. Bir yılı aşkın süredir pankreas kanseriyle mücadele etti ve bundan tam bir yıl önce 13 Nisan 2016 günü saat 14.30'da fiziken aramızdan ayrıldı.

Tek bir amacı vardı: İnsanlığın özgürlüğü için ölünceye kadar mücadele etmek. Bunu başaran ender devrimcilerden biri oldu. Özellikle son 8 yılını yoğun bir politik formasyon yaparak, okuyarak, yazarak, yoldaşları bir araya getirerek dolu dolu yaşadı.

İbrahim yoldaş uzun yıllar hapis yattıktan sonra çıkar çıkmaz hemen örgütüne koştu. O 12 Eylül sonrası yurt dışına çıkan yoldaşlarının güçlü bir örgüt yarattığını sanıyordu, ya da öyle bilgilendirilmişti. Örgütün başına tünemiş bir ihanet şebekesinin örgütü zamana yayılmış bir şekilde tükettiğini bilmiyordu. Kendisine cezaevindeyken birçok şeyi anlatmış olmamıza karşın, O birde kendi gözleriyle gidip görmek ve dağılma sürecine girmiş örgütü yeniden toparlamak için yurtdışına çıktı. İhanet şebekesinin oyunlarını anlamadığı için kısa süre kaldığı yurtdışından

tekrar ülkeye dönerek örgütü yeniden toparlayıp 1.Kongreyi yapmak üzere yoldaşları kongre alanına taşıma çalışması yürütürken, hala nasıl olduğu açığa çıkmamış bir komplo ile yeniden yakalandı. Bir süre sonra serbest kalır kalmaz yine kongrenin yapılacağı alana giderek kongreye katıldı.

THKP-C (Acilciler) örgütünün Aralık 1986 yılında yapılan ilk ve tek kongresinde MK üyesi olan İbrahim yoldaş, oradan Avrupa sahasına yetkili olarak geldi. İlk işi örgütten ayrılmış olan yoldaşları yeniden toparlamak oldu. Nitekim bu konuda başarılı da oldu. Ancak örgütün başına çöreklenmiş tasfiyeci zihniyet sahipleri yine boş durmadılar ve Yoldaşı ajan ilan ettiler. Bu oyunları da tutmayan ihanet şebekesi Avrupa'daki hemen hemen tüm kadrolar tarafından yalnız bırakıldı ve 1988 yılında adına "tasfiyecilerin Tasfiyesi" dediğimiz büyük ayrılık yaşandı ve Acilciler örgütü de tarihe karışmış oldu.

Böylesi bir devrim sevdalısıydı İbo yoldaş, isteseydi çoklarının yaptığı gibi cezaevinden çıktıktan sonra köşesine çekilir, anılarını yazar, geçmişte yaptıklarının mirasını yiyerek ortalıkta dolaşan ''solcu liderler'' gibi rahat yaşayabilirdi. Ama o zor olanı, onurlu olanı seçti. İnancı uğruna doğru bildiğini yaptı.

İbo yoldaş 12 Eylül döneminin zindan direnişlerinde aldığı tavizsiz devrimci duruşuyla bütün devrimci çevrelerce tanınıyor. Özellikle Metris cezaevi ve daha sonra Sağmalcılar cezaevi direnişlerinde tayin edici devrimci duruşuyla halklarımızın gönlünde taht kurdu.

O her zaman kendi doğruları, devrimci idealleri için yaşadı. Faşizmin zindanlarında direniş destanları yazdı. Yaşamını insanca, insana sevgisini devlerin pervasızlığıyla hiç kimseye hesap vermeden dolu dolu yaşadı. Değer verdiği hiç kimseyi incitmedi. Genç yaşadı genç gitti. Bize insanlık ışığını ve davasını bıraktı.

İbrahim yoldaş Türkiye devrimci hareketinin az sayıdaki direnişçilerinden biri olarak devrimcilerin yüz akı oldu. Ona bulaştırılmak istenen çamur üzerinde iz bile bırakmadı. O 29 yıl yaşadığı Paris'te darda kalan her devrimcinin yanında oldu. Ekmeğini ayırım yapmadan her devrimci ile paylaştı. Evini, işini, yatağını paylaştı.

İbrahim yoldaş yaşamı boyunca örgüt ayırımı yapmadan elindeki olanakları her zaman devrimcilerin hizmetine sundu. Yüzündeki insan gülüşünü hiç eksik etmedi. Hiçbir şey olmaz

demedi. Hep yaparız derdi ve yapardı da. Gerek ülkede, gerekse de bulunduğu Avrupa'da dayanışma yaptığı insan sayısı bir hayli fazladır.

İbrahim yoldaş; her devrimci gibi uzun yaşam hesapları yapmamıştı. Kobani Direnişi sırasında çevresindeki yoldaşlarını arayarak gidip direnişe katılmak için epey çaba sarf etti. Bu yaşta ne direnişi dediğimizde; "yoldaş ben de biliyorum bu yaşta belki silahlı mücadele yürütemeyiz. Ancak hiç olmazsa bu genç yaşta çağın barbarlarına karşı yaşamlarını hiçe sayan torunumuz yaşındaki gençlere bir bardak su, bir parça ekmek taşıyabiliriz" diyordu. Ancak zamansız yakalandığı amansız hastalık sonuca ulaşmasına engel oldu.

Yıllarca örgütsüz yaşamasına karşın, her zaman örgütlü yaşamı özledi. Bu yüzden çok olanaklı olmadığını bildiği halde eski Acilcileri bir araya getirmek için, en azından Türkiye'de oluşan birlikler içinde, demokratik mücadele sahasında birlikte tutum alabilmemiz için bile olsa çok çaba gösterdi. Nitekim bu konuda birçok arkadaşı davet etti, ağırladı, birçok toplantının yapılmasına öncülük etti. Ancak bu isteminin bir sonuca ulaştığını göremeden aramızdan ayrıldı.

O öyle insan yürekliydi ki, ölüm döşeğinde bile yoldaşlarının, ailesinin, evlatlarının, sevdiklerinin yorulmasını, üzülmesini istemedi. Ağzı dolu dolu tüm yoldaşlarını ne kadar sevdiğini onlarca kez dile getirdi.

Bizimle sona yaklaştığının bilinciyle "sizi, tüm yoldaşlarımı ne kadar sevdiğimi şimdi daha iyi anladım. Biz ne kadar birbirimize bağlıymışız şimdi anladım. Ben de her insan gibi hatalar yaptım yaşamım boyu, ama bile isteye hiç kimseyi üzmek istemedim. Hepinizden razıyım, siz de benden razı olun" dedi. Her zaman ki nüktedanlığıyla " bu gidiş çok erken oldu, daha bir iki proje vardı, yarım bıraktım. Hep erteledim. Size tavsiyem işleri ertelemeyin, hemen yapın ne zaman ne olacağı bilinmiyor. Bakın bir iki hafta önce sapasağlam idim. İki haftada sona yaklaştım. Size tavsiyem her işi zamanında yapın" diyerek bize veda etti.

Bir yandan hastalığı yenmek için direnen İbo yoldaş, aile fertleri ve ziyarete gelen yoldaşları ile bir bir vedalaştı. Ölüm karşısında acze düşmedi. En son sözlerinden biri "ben her şeye hazırlıklıyım, sadece finalin nasıl olacağını merak ediyorum" idi. Ama yüzündeki gülümseme ile son nefesini çok rahat bir şekilde ailesinin ve yoldaşlarının yanında verdi.

Anısı, cesareti, dostluğu ve insan sevgisi bizlere örnektir. Yaşadığımız sürece bağlı olduğu ideallerini yaşatmak için ona söz verdik, sözümüzde duracak ve tüm yapmak isteyip te yapamadıklarını bir bir yapacağız.

Genç yaşadı, dolu dolu yaşadı ve genç gitti. Bize bu gün insanlık ışığını ve davasına bağlılığını bıraktı. Mirasına sahip çıkacağımıza söz veriyoruz. Rahat uyu yoldaş, sen her zaman bizimlesin.